

SARAH JIO

*Napiš si
svůj
šťastný
konec*

motto

Napiš si svůj šťastný konec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah Jio
Napiš si svůj šťastný konec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SARAH JIO

*Napiš si
svůj
šťastný
konec*

Přeložila Květa Palowská

Praha 2022

Copyright © 2022 by Sarah Jio
Translation © Květa Palowská, 2022

ISBN tištěné verze 978–80–267–2368–4
ISBN e-knihy 978-80-267-2418-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2419-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2417-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Mým báječným neterím (a družičkám)
Selah a Johanně, s láskou teta Sarah

Na konci se všichni staneme příběhy.

Margaret Atwoodová

D O P I S

O D A U T O R K Y

Milá čtenářko,

ať už budeš číst tenhle příběh v době, kdy jej píši, tedy v roce 2020, nebo dlouho poté, co kniha vyšla, nebo dokonce v době, kdy už nebudu naživu (to je na příbězích krásné – že přežívají), předtím, než se začteš do prvních řádek, chci ti sdělit několik věcí. Za ta léta psaní – tohle je můj jedenáctý titul – jsem dospěla k poznání, že kniha je pro autora totéž, jako pro matku malé dítě. Já sama mám tři syny, teď je jim čtrnáct, dvanáct a deset let. Když byli v peřince, neodvážila jsem se žádného z nich svěřit paní na hlídání, aniž bych jí předem nedala patřičné pokyny. „Malý zbožňuje hrušky,“ oznámila jsem jí, nebo „Před spaním bývá trochu smutný, tak mu prosím přečtete pohádku.“ Stejný neklid prožívám, když mám vložit do tvých rukou tuhle knihu, a proto musím přidat pár slov úvodem.

V roce 1992 jsem byla vzpurná pubertačka, která řešila rovnátka, kluky a školu a zároveň rozdýchávala nepovedený účes a možná i příšernou trvalou. Tentýž rok jsem se proměnila – z dychtivé čtenářky ve vášnivou milovnici knih. Objevila jsem skvělou irskou spisovatelku Maeve Binchyovou a vytkla si za cíl, že přečtu všechny její tituly, které se mi dostanou do rukou. Když jsem přešlapovala na místě v bouřlivých vodách dospívání, její pohodové příběhy byly raftem potřebným k přežití. Tehdy jsem si slíbila, že jestli někdy budu mít možnost napsat

knihu, případně i vymyslím, jak ji vydat, pokusím se vytvořit pro svoje čtenářky příběhy, u kterých budou prožívat příjemné chvíle.

S tím předsevzetím jsem psala všechny svoje knihy, Napiš si svůj šťastný konec nevyjímaje. Když jsem měla napůl hotovo, přišly naprosto nečekané události. Dosavadní život, jak jsme ho znali, se vinou covidu-19 obrátil naruby. Déle než měsíc jsem bojovala s horečkou, mým synům zavřeli školy a všechno se za mohutného skřípění brzd zastavilo. A právě v té době se pro mě tenhle rozepsaný román stal ostrůvkem, který jsem já sama zoufale potřebovala. V závěru dlouhého pracovního dne stráveného psaním, když psi už potřebovali vyvenčit a kluci by rádi večeři, jsem se často přistihla, že toužím zdržet se u těchto uklidňujících stránek ještě trochu déle.

Ve chvílích nejistoty jsem se v myšlenkách vracela k nejhezčím chvílím na nejlepších místech a znovu si vybavovala, jak mě můj manžel jednoho večera roku 2016 požádal o ruku, a to na nejkouzelnějším místě v Notting Hill (jestli máte stejně jako já rádi film Láska nebeská, budete vědět, které myslím). V Londýně se také odehrává děj knihy.

Některá z míst zmiňovaná v knize jsou samozřejmě smyšlená, ale mnohá jsem objevila během dvou průzkumných cest. Jednou večer jsem měla to štěstí a dostala pozvání na večeři do proslulého Královského automobilového klubu, o kterém je v knize řeč. Ujišťuji vás, že tamějšímu prostředí vládne přepych, jaký si umíte jen představit. Vzpomínku na ten večer si uchovávám v paměti jako klenot.

A teď ti svěřuji svoje dítě. Musím se přimět, abych se stáhla do ústraní, jinak bych nejspíš pokračovala donekonečna. Kniha Napiš si svůj šťastný konec je nyní tvým majetkem. Předpokládám, že si ji přihodíš do plážové tašky nebo uložíš do kabelky,

případně sbalíš s sebou na nadcházející výlet (samozřejmě do Londýna!). A možná ji přečteš v pohodlí domova.

Ať jsi kdekoli a ať tě život zavede kamkoli, doufám, že čtení tohoto příběhu pro tebe bude stejně uklidňující, jako bylo pro mě psaní.

*S láskou
ze Seattlu*

Sarah

Valentýna

LONDÝN, ANGLIE

3. listopadu 2013

„Před námi jsou lepší věci než ty, které jsme nechali za námi,“ řekla žena, která seděla v letadle vedle mě. Mohlo jí být něco přes šedesát, měla roztrženou ofinu a na levém zápěstí navléknutou gumičku do vlasů, která se jí zařezávala do ruky tak pevně, že jsem se valnou část letu obávala, aby nedošlo k akutnímu ohrožení života.

Za ta léta jsem během cest letadlem zažila řadu pochybných spolucestujících: devadesátiletého muže, který se třítisícesedemsetjednaosmdesátkrát dotkl mojí nohy a pak si hodil šlofíka doprovázeného silným nadýmáním; nejplačtivější nemluvně na světě; ženu, která vypila příliš malých lahvíček rumu, načež mi usnula na rameni a slintala.

Tentokrát se ovšem zdá, že mám tu čest letět ve společnosti Sentimentální řečnice. Sotva jsme vzlétli z ranveje, Kecka na sedadle 26B už stihla odcitovat Shakespeara, Marilyn Monroe, a pokud si dobře vzpomínám, Muhammada Aliho.

Můj prázdný, unavený pohled ji zjevně rozčiluje, soudě podle jejího zachmuřeného výrazu a zklamaně svěšených koutků.

„Ubohé děvče,“ pronese a kroutí přitom hlavou, „vy neznáte C. S. Lewise? Škoda.“

„Ano,“ přitakám. Zavřu oči, pevně si opřu hlavu a pokouším se usnout – nebo alespoň předstírat, že spím. „Je to... velmi smutné.“

A vskutku je. Právě jsem byla obviněna, že neznám citát jednoho z mých oblíbených autorů, jenomže jsem příliš unavená, abych se bránila. Co je ale ještě smutnější? Citát sám o sobě. *Před námi jsou lepší věci než ty, které jsme nechali za námi.*

Nad Londýnem prudce otevřu oči. Letadlo začíná klesat a vlivem silné turbulence nechtěně vrazím do Sentimentální řečnice, která, jak předpokládám, co nevidět začne recitovat Gándhího nebo možná Matku Terezu.

Myšlenky mi víří v hlavě. *Co když se C. S. Lewis mylil? A žádné lepší věci nepřijdou? Co když...?*

Letadlo sklouzne pod oblaka a znovu se ozve rachot. Podvozek je vysunutý. Za okamžik s žuchnutím dosedneme na přistávací dráhu letiště Heathrow.

Vykouknu okénkem. *Tak tohle je Londýn.*

Sentimentální řečnice ztěžka oddychuje a šátrá po inhalátoru. Pozoruji zdánlivě nekonečnou londýnskou šed'. Hustá mlha se mísí s tmavými oblaky a připomíná kalný akvarel – a moji ponurou náladu. Samé šedé odstíny.

S povzdechem vytáhnu z horního úložného prostoru tašku a otupěle vykročím kupředu. Je mi pětatřicet. Tohle by měla být třináctá kapitola mého života – možná dokonce šestnáctá. Jenomže já si spíš připadám, jako bych se katapultovala na samý začátek, nebo ještě hůř, vrhla se do úmorného přepisování.

Kapitola první: *Rozvedená Američanka v Londýně.*

„Slečno,“ poklepe mi na rameno Sentimentální řečnice. „Myslím, že jste zapomněla... knihu.“

Podá mi ji. Upírám pohled na obálku a cítím se ponížene a zároveň vzpurně. *Jak se rozvést a nepřijít o rozum.* Přečetla jsem teprve dvě kapitoly, pokud možno tajně, ale rychle jsem ztratila zájem

a zasunula ji do kapsy sedadla. Příští cestující se zaručeně rád po-
učí. Vždyť který poctivý terapeut pojmenuje kapitolu: *Nejlepší
způsob, jak na partnera zapomenout, je najít si jiného?*

„Ubohé děvče,“ prohodí Sentimentální řečnice a usmívá se pro
sebe.

Vzorná občanka, zaslouží pochvalu!

„Vy se rozvádíte?“

Zdá se mi to, nebo pronesla slovo „rozvod“ o pár decibelů hlasitěji?
Dvojice žen nalevo od nás mě přelétne pohledem a z jejich obličejů
vyzařuje lítost... nade mnou.

Přikývnu. „Ano, totiž... jsem čerstvě rozvedená.“ Další spolu-
cestující si mě měří. Jako bych měla na zádech ceduli s nápisem:
ČERSTVĚ ROZVEDENÁ.

„Mějte na paměti, drahoušku,“ pokračuje moje transatlantická
spolucestující, „že než na druhého zapomenete, trvá to šest měsíců
za každý rok, který jste spolu strávili.“

Tuhle teorii jsem už slyšela – od jiných, kteří to myslí dobře –,
ale vždy ve mně budila rozpaky a tak trochu strach. Nick a já jsme
spolu byli dvanáct let, takže podle výpočtů se budu utápět ve smut-
ku a hnusit sama sobě ještě... šest let? *Kdo vůbec sestavil tuhle ab-
surdní statistiku, a shodneme se všichni, že je to naprostý nesmysl?*

To je přece jasné, nebo ne?

Obejdu dvojici přede mnou, abych se vyhnula nezbytné nad-
cházející otázce Sentimentální řečnice: „Nevadí vám, když se ze-
ptám... co se stalo?“ A jsem zatlačena zpátky do toho příšerného
kouta, kde se po mně chce, abych vysvětlila, že můj manžel, advo-
kát, mě opustil kvůli triadvacetileté právní asistentce, se kterou se
několik měsíců tajně scházel. Ano, je to tak, já jsem opravdu věři-
la, že často pracuje dlouho do noci. A jak se dotýčná jmenuje? No
přece Missy, ta, která ukazuje na Instagramu svoje předlouhé nohy
a umělé řasy.

Můj účet je *@knihyodval*. Když jsem měla postovat inspiraci z románů uložených na mém nočním stolku, stalkovala jsem Missy. Ano, narovinu to přiznávám. Říkáte si: Je... přitažlivá? Chytará? Ano, oboje. Ale na druhou stranu, nemyslíte si, že by mělo být nezákonné, aby holka s trvale našpulenými růžovými rty mohla odpromovat na výbornou?

Takže teď jsou pár. Missy a Nicky. *#jmesisouzeni*, to stálo v jednom z jejích nedávných postů, kde bezstarostně upozorňovala na svou novou životní lásku: mého manžela nebo spíš nastávajícího exmanžela.

Připadám si jako zombie. Pokračuji k pasové kontrole a jsem vděčná, že se naše cesty s Řečnicí rozdělily. Přiložím pas ke čtečce a ta začne červeně blikat a pípat. O chvíli později se objeví celník a oznámí mi, že jsem byla náhodně vybraná pro další prověření.

Samozřejmě že já.

„Slečno, potřebuji, abyste šla se mnou,“ řekne a vede mě do nedaleké místnosti, kde mu podám pas. „Přiletěla jste na dovolenou?“

„Totiž –“ kóktám a úředník mezitím prohrabuje moji tašku, spodní prádlo položené navrchu na džínách a staré seprané tričko s nápisem AC/DC, se kterým se nedokážu rozloučit, třebaže mi ho Nick věnoval ten rok, kdy jsme spolu začali chodit.

„Na dovolenou?“

Zavrtím hlavou. „Ne.“

„Tak pracovně?“ pokračuje a prohledává moji příruční tašku rukama v rukavicích.

„Ne,“ přejedu si dlaní po čele. „Ani pracovně.“

„Tak proč jste tedy přiletěla, slečno?“

Namáhavě polknu a odkláním jeho pronikavý pohled, ostrý jako břitva. „Zemřela mi máma,“ vyhrknu nakonec.

V jeho očích se objeví náznak lidskosti – jenom záblesk, ale je tam. To je zřejmě jediná dobrá věc na smrti – že obrušuje nejostřejší hrany.

„To je mi moc líto,“ řekne, vrátí mi pas a na okamžik se odmlčí. „Všechno v pořádku. Vítejte v Anglii.“

Přikývnu. Úředník mě doprovodí k samostatnému východu a pak pokračuji podle značek k výdeji zavazadel, kde si z pásu vyzvednu svoje dva objemné kufrы a proklestím si cestu ven, abych si sehnala taxi. Mávnu na řidiče, který se opírá o auto a kouří cigaretu.

„Kam to bude?“ zeptá se a naloží moje kufrы.

„Do Primrose Hill,“ odpovím.

Přikývne. „Vracíte se domů?“

Teď když se rozvodové řízení blíží ke konci a dům v Seattlu je prodaný, stane se Primrose Hill mým přístavištěm. I tak je mi ale tohle místo cizí.

„Tak trochu,“ pokrčím rameny.

Když vyjedeme, rozprší se a déšť houževnatě bičuje přední sklo. Zavřu oči a okamžitě vidím ve zpětném zrcátku mámin rozzářený obličej. Zpívá starou píseň Stevie Nicksové *Sara* a přeřadí na nejvyšší rychlost. Je mi dvanáct. O dva týdny později byla... pryč.

Otřu rukávem bundy okno a vzpomínám, jak nám bylo po jejím odchodu krušno. Táta dělal, co bylo v jeho silách, ale nahradit ji nemohl. To nedokázal nikdo.

Bolest otupily knihy. V zajetí skvělých dobrodružství jsem mohla kráčet po boku nesčetných postav, jejichž životy byly stejně složité jako ten můj.

Vystudovala jsem a získala magisterský titul z knihovnictví, se zaměřením na vzácné staré knihy. Klidně si můžete myslet, že jsem naprostý exot, ale já jsem ráda trávila dny u výpůjčního pultu místní knihovny, v ovzduší prosyceném nádhernou vůní knih, zatímco můj ambiciózní manžel dokončoval právnickou fakultu a chys-

tal se, že začne stoupat po příčkách korporátního žebříčku. Mě ale nezajímal jiný žebřík než ten v oddělení starých knih.

Knihovna je svět sám o sobě – má dokonce i vlastní rytmičskou sekci, klapot knih skládaných na hromádky a ukládaných na police, dunění razítek vtiskávajících do průkazek datum, kdy mají být knihy vráceny, matky, které hlasitým pššt! mírní děti, čtenáře, již procházejí od jednoho regálu ke druhému, objevují nečekané poklady a ztrácejí pojem o čase.

Každopádně, poté co jsem se dozvěděla, že Nick má jinou, našla jsem útočiště v knihovně – v mojí oblíbené malé pobočce ve čtvrti Fremont v Seattlu –, kam jsem se mohla ztratit. Spěchala jsem rovnou do oddělení beletrie, kde jsem zapadla do odřeného křesla v koutě a plakala a plakala. A když mi došly slzy, četla jsem.

Poslední večer, který jsme spolu strávili, jsem připravila kuře s parmazánem a on mi řekl, že lepší nikdy nejedl. Pak jsme sledovali další díl Šilenců z Manhattanu, a když bylo po všem, políbil mě na dobrou noc. Druhý den ráno jsem otevřela oči a při pohledu na prázdné místo vedle mě mi blesklo hlavou, že nejspíš odešel do práce časně, jako to často dělával. Jenomže pak jsem na nočním stolku našla jeho vlastnoručně napsaný vzkaz, nicneříkající a zároveň zcela jasný:

Val,

je mi to moc líto. A vždycky bude.

Nick

Sevěřela mě úzkost. Pochopila jsem. A možná jsem to věděla celou dobu. Teď jsem ale měla před sebou jeho vzkaz psaný strohým tmavým inkoustem. Vždycky se mi líbil záhyb jeho „c“ – s malou kudrlinkou –, ale teď mi připadalo cizí, dokonce kruté, jako kdyby zmíněná písmena coby kaligrafičtí účastníci spiknutí hráli při tomto zásadním obratu událostí nějakou spikleneckou

úlohu. Nechala jsem slova marinovat v mysli, dokud se skutečnost nevsákla: Nick mě opouští.

O pár minut později zazvonil telefon. Opatrně jsem ho zvedla.

„Haló,“ ozval se mužský hlas – dotyčný měl britský přízvuk. „Hledám paní Valentinu Bakerovou.“

„U telefonu.“ Seděla jsem na posteli, mnula si oči a vnímala chladný vzduch proudící oknem do ložnice. „Kvůli čemu voláte?“

„Volám ohledně vaší matky, Eloise Bakerové.“

Vytřeštila jsem oči. Naposledy jsem ji viděla před více než dvaceti lety – a tak dlouho jsem nikoho neslyšela vyslovit její jméno... „Promiňte, přeslechla jsem vaše jméno.“

„James Whitaker. Pracuji pro firmu Bevins a spol v Londýně. Věnujeme se záležitostem souvisejícím s pozůstalostmi. Vaše matka byla naší klientkou.“

Vaše matka.

Moje máma.

Tenhle cizí člověk na telefonu jako by vytáhl klíč k trezoru plnému starých zaprášených vzpomínek. Pevně jsem zavřela víčka, ale minulost se dožadovala pozornosti jako duchové, kteří do všeho strkají nos. A najednou byla přede mnou, onoho posledního rána, kdy jsem ji viděla. Stála pod schody a vzpínala ke mně ruce. Zkoumala jsem její půvabný obličej s ostře řezanými rysy a živé křišťálově modré oči. Měla oblečené dlouhé bleděmodré splývavé šaty s volánkem podél spodního okraje.

Muž na telefonu si odkašlal a vidina se rozprskla jako prasklá bublina. „Promiňte, ale musím vám oznámit jistou zneklidňující zprávu,“ pokračoval. „Vaše matka... totiž... minulý úterý zesnula. Podlehl rakovině vaječníků. Nicméně mi bylo řečeno, že její odchod byl pokojný, netrpěla.“

Ztěžka jsem polkla. Paže i nohy mi znecitlivěly – staly se z nich cizí končetiny připojené k mému skleslému tělu. Srdce mi ale hla-

sitě tlouklo, nic jiného jsem neslyšela. *Jak může být mrtvá?* Zdálo se mi to tak... sobecké. Jako kdyby svým posledním vydechnutím zasadila dokonale provedený závěrečný úder – mně. Dobře, беру tuto skutečnost na vědomí. Myšlenky na to, že se jednou znovu setkáme, jsem se stejně dávno vzdala, ale i tak jsem nejspíš v skrytu duše věřila, že k tomu jednou dojde. Někdy v budoucnu. Tak jako tomu bývá v knihách, když bolest z minulosti na posledních stránkách zázračně pomine – křivdy jsou zahlazeny otřením kapesníku, žal vyspravený jehlou a nití. Takový konec jsem očekávala. Ale ne, můj bude tragický: Nickův dopis a teď tohle. Kdysi jsem četla knihu o ženě, kterou třikrát během jediného roku zasáhl blesk. Jako kdyby ji pronásledoval.

Ne, ne, ne. Zamrkala jsem, abych přemohla slzy. Zdá se mi to? Je to všechno noční můra?

Whitaker mluvil dál a mě přepadaly čím dál větší pochybnosti. Poslouchala jsem, ale jeho řeč mi připadala popletená a nesouvislá.

„Vaše matka vás ustanovila jedinou dědičkou svého majetku. Ten zahrnuje nemovitost, kterou vlastní v Primrose Hill – to je velmi dobrá londýnská čtvrť, stále si drží svou úroveň. Dům je starý, ale vcelku zachovalý. Jsou v něm dva byty – v prvním a ve druhém patře. V přízemí sídlí knihkupectví.“

Zavrtěla jsem hlavou. S konečnou platností mi došlo, co právě řekl. „Promiňte... knihkupectví?“

Eloise

LONDÝN, ANGLIE

2. ledna 1968

„Vypadáš dokonale, El,“ ujistila mě Millie, moje nejlepší kamarádka. „Otázka zní, bude *on* pro *tebe* dost dobrý?“ Vzala mě kolem pasu, opřela si hlavu o moje rameno a obě jsme pohlédly do zrcadla na chodbě našeho společného bytu.

„Možná bych si měla vzít ty modré... Není červená... příliš? Poslyš, buď upřímná, jsi moje kamarádka a je tudíž tvojí povinností, abys mě upozornila, kdybych vypadala jako coura.“

Pohlédla jsem na sebe z boku a okamžitě mě zaplavila vděčnost, že jsem dnes vynechala odpolední čaj. Jediný koláček s džemem a zip by praskl. Už takhle jsem sice mohla stěžít dýchat, ale to mi nevadilo.

Usmála jsem se na náš odraz v zrcadle – viděla jsem v něm obě naše podoby: malé holky, které se potkaly, když jim bylo devět let, a také dospělé ženy, jež hledají v životě svůj směr. Od začátku jsme byly zvláštní dvojice – já, víla se světlými vlasy a bledou pletí, a Millie, nejvyšší holka na základní škole, vyčnívala nade mnou, s tmavými copy a rovně zastřiženou ofinou.

Millie se o kluky – a později v životě o muže – příliš nezajímala, zato já jsem byla pravý opak. Moje sbírka holčičích pobláznění

a pubertálních románek byla stejně rozsáhlá jako moje romantické epizody tuctové. Sen o lásce jako z pohádky ale zůstal v mém srdci pevně zakořeněný. A jako moje oblíbené knižní hrdinky, i já jsem toužila prožít svou opravdovou lásku, třebaže Millie si myslila, že nic takového neexistuje.

Roger Williams – *ctihodný* Roger Williams ovšem rozhodně nebyl žádný prelud. Když mi skončila směna, doprovodil mě ven a nabídl mi, jestli bych s ním nezašla na večeri do Královského automobilového klubu. Málem jsem omdlela, přímo tam, na rohu Bromptonu.

Pravda, on se pohyboval ve vyšších kruzích a do takového prostředí jsem já nebyla zasvěcená, ale psal se rok 1968, nikoli 1928. Dívka z East Endu mohla jít na večeri s jakýmkoli mužem, kterého si vybere, i když dotýčný patřil k londýnské smetánce.

Millie mi opatrně odstříhla ze šatů visačku. Pořádila jsem si extravagantní model, na který jsem obětovala téměř celou týdenní výplatu, ale na rande s jedním z nejelegantnějších a nejžádanějších londýnských svobodných mužů jsem je prostě musela mít. Rogerův otec, sir Richard Williams, byl vyznamenaný armádní velitel, v době války patřil k Churchillovým nejspolehlivějším důvěrným přátelům. Matka byla častou návštěvnicí v Buckinghamském paláci.

„Jak k tomu vůbec došlo, žes ho potkala? Popiš mi to ještě jednou,“ požádala Millie, jako kdybych jí předtím nevyličila událost dostatečně podrobně. Snažila se v mém vyprávění najít trhliny.

„V Harrods, vždyť už jsem ti to řekla. Sháněl dárek k narozeninám pro svou matku, vzpomínáš?“

„Nebo pro přítelkyni,“ ušklíbla se.

Vzdychla jsem. „Mill, prosím tě. Nemůžeš se radovat se mnou?“

Pokrčila rameny. „No dobře, a co jí tedy koupil?“

„Šátek,“ odpovíděla jsem s úsměvem. „Od Hermèse.“

Na Millie název značky nijak nezapůsobil. „Čekáš na něj, a on tě pak... pozve na rande? El, Roger Williams má určitě víc šarmu než všichni ostatní muži dohromady, o tom nepochybují, ale nezapomeň, že je taky jedním z nechvalně známých londýnských playboyů.“

„Přestaň být taková puritánka,“ řekla jsem.

„Já jen... nechci, abys byla zklamaná, to je všechno.“

„Nebudu, Mill,“ ujistila jsem ji. „Dnes večer se s ním sejdu a mám v plánu báječně se bavit.“

Millie se tvářila pochybovačně. „Co si pomyslí... Frank?“

Zvedla jsem oči ke stropu. „Frank? Ty o něj máš vážné obavy?“

„Miluje tě, nebo snad ne?“

„On mě nemiluje,“ odpověděla jsem. „A kromě toho, vzal mě sice několikrát na večeri, ale to ještě neznamená, že mu patřím.“

Ještě chvíli jsem pozorovala svůj odraz v zrcadle, a třebaže jsem Milliiny obavy rychle zavrhla, měly svou váhu. Frank, americký obchodník, se kterým jsem se seznámila minulý měsíc v bistru v Primrose Hill, měl s mými obvyklými nápadníky jen málo společného – vypadal jako slušňák s trochu nepovedeným sestřihem. Nechtěně do mě vrazil u pultu a rozlil mi čaj a pak trval na tom, že mi koupí oběd. Nabídku jsem přijala, ani sama nevím proč. Nevzpomínám si, že bych se někdy nasmála tolik jako ten den. Okamžitě jsem si všimla, že nemá oblek ušitý na míru, ale byl upřímný. Když mě příští víkend pozval na večeri a další víkend znovu, souhlasila jsem. Cítila jsem se s ním dobře, třebaže se nedá říct, že by mi v jeho přítomnosti tlouklo srdce jako o závod.

Millie mi ho okamžitě schválila. „Konečně chodíš s pořádným džentlmenem,“ pošeptala mi, když jsem před naší druhou společnou večerí nasedala do auta. Možná měla pravdu, ale já jsem v jeho případě ještě na žádnou romantiku nepomyslela. Frank Baker zůstal velkou neznámou.

Z bytu nad námi se ozvalo hlasité zuchnutí. Křik, pak dětský pláč. Vyměnily jsme si s Millie zasvěcené pohledy. V téhle drsné londýnské čtvrti byly matky přepracované a unavené a otcové často sahali po láhvi.

Millie věděla své a já taky.

Když se můj táta opil, proměnil se ve zrůdu. Jednou večer, nebylo mi tehdy víc než deset let, uhodil mámu do obličeje, až se jí spustila krev. Ten večer seděla na kraji mojí postele, tiskla si k ráně žínku, modlila se a pak mě políbila na dobrou noc. „Drahý otče na nebesích, dej, ať se mojí Eloise zdají ty nejkrásnější sny, a až vyroste, ať si vezme prince a žijí spolu šťastně už napořád.“

„Ty když si něco vezmeš do hlavy, El, tak tě nic nezastaví,“ prohlásila Millie a smetla mi ze šatů zatoulanou nitku. „Ale slib mi, že dnes večer budeš opatrná. A ne abys Franka pustila k vodě. On –“

„On mě miluje, jasně,“ dodala jsem ironicky. A co když má Millie pravdu? Já jsem nebyla povinná věnovat mu – ani žádnému jinému muži – na oplátku svou lásku. Za tím si stojím, dokud nebudu vědět, že přišel ten pravý. A já to samozřejmě poznám! Stejně jako je tomu v jednom z mých oblíbených románů, zmocní se mě ten správný pocit, zaslechnu hlas intuice. A proč si do té doby neužít trochu zábavy? To nemůže být na škodu, nemám pravdu? Oceňovala jsem, že má o mě Millie obavy, ale co ta ví o lásce?

Naposledy jsem se zhluboka nadechla a narovнала ramena. „Moje milá kamarádko,“ pokračovala jsem se smíchem, protože v tu chvíli k nám z ulice pod námi dolehlo houkání klaksonu. „Nedělej si o mě starosti!“ Políbila jsem ji na tvář a Millie zmizely z očí pochybnosti. „Mám tě ráda. Všechno dobře dopadne!“

Pohlédla jsem z okna a zrychlil se mi tep. Dole na ulici čekalo Rogerovo auto. Nablýskaný černý Rolls-Royce. Když mě Roger minulý týden požádal o adresu, aby mě mohl vyzvednout, vymyslela jsem si historku, že se v East Endu věnuji „charitativní čin-

ností“. „A nejsi ty náhodou svatá?“ prohodil úsečně. „Nerad bych, aby mě v takové čtvrti viděli.“ Zasněženě jsem se usmála. Lítost se mi sice sevřela hrud, ale snažila jsem se nevěnovat nepříjemnému pocitu pozornost. Říkala jsem si, že jde jen o nevinnou lež – nezbytný výmysl, abych získala přístup k lepšímu životu, o jakém jsem vždycky snila. A stejně jako postava v knize, i já udělám, co je potřeba.

Millie stála u dveří, ruce založené na hrudi, a já jsem se vyklonila z okna a zamávala řidiči, který stál vedle luxusního auta. „Za okamžik budu dole,“ prohodila jsem s lehkostí, jako bych takhle konverzovala běžně.

Řidič, prošedivělý, seriózně vypadající muž, na mě zvědavě pohlédl a pak mi pomohl do auta, které bylo... prázdné.

Rozpačitě jsem zakroutila hlavou. „Kde je –“

„Pan Williams se... zdržel,“ odpověděl stroze. „Dal mi pokyny, abych vás odvezl do klubu. Sejde se s vámi až na místě.“

Přikývla jsem. Koneckonců, Roger je zaneprázdněný, vlivný muž. Jestli chci vstoupit do jeho světa, musím to pochopit. *A klub!* Líbilo se mi, jak to slovo zaznělo, jako bych už byla jeho členkou. A ještě víc se mi zamlouvalo, že mě tenhle soukromý vůz bleskově odveze z mojí ubohé čtvrti – za lepším životem.

Dívala jsem se z okna. Z plyšového zadního sedadla vozu se řidičem vypadá východní Londýn úplně jinak. Plátěná stříška pekařství *Lainey's Bakery*, kde jsem se občas zastavila na čaj, se zdála vybledlá a potrháná. Bezdomovec se hrbil nad láhví laciného pití a dva puberťáci do sebe bušili pěstmi, co to šlo.

Hned za mostem zářila jako diamanty světla Londýna. Naposledy jsem se ohlédla a ucítila, že nepopsatelná bolest, kterou jsem viděla v mojí čtvrti, se rozplynula v dálce. Celý život jsem snila o tom, že se odtamtud dostanu, a teď mě tohle auto odváží pryč.

Před Královským automobilovým klubem mi portýr pomohl z auta. „Dobrý večer, slečno,“ řekl a balancoval deštníkem nad mou hlavou, jako kdyby bylo jeho hlavní povinností zajistit, aby mi na šaty nedopadla ani jediná kapka. Měla jsem dojem, že snad nakonec svlékne sako, aby zajistil, že dáma nevstoupí něžnou nožkou do kaluže. „Budete dnes u nás večeřet?“ prohodil bezstarostně a okamžitě prozradil přízvuk obyvatele East Endu – ten přízvuk, který jsem se tak usilovně snažila skrývat.

Než jsem stačila odpovědět, řidič kývl z předního sedadla vozu na vrátného. Nemohla jsem se ubránit úvahám, jak často se takhle bavili o jiných Rogerových známostech. „Přivezl jsem ji na schůzku s panem Williamsem.“

Portýr hbitě přikývl a jeho úsměv na okamžik povadl. „Ano... jistě, pane.“

Uvnitř jsem odevzdala svému průvodci kabát a vzhlédla ke skvostnému lustru ozdobenému spoustou křišťálů. Udivilo mě, jak je možné, že tak objemný kus nespadne, ale raději jsem odvrátila pohled v obavě, abych nevypadala jako vykulená teenagerka, která je úplně paf z té nádhery.

„Tudy, slečno,“ řekl muž v bílém smokinku a vedl mě po schodišti nahoru do jídelny vybavené pozlacenými lampami, zdobným nábytkem a umně namalovanými freskami na stropě. Hosté byli slavnostně oblečení – muži měli na sobě saka a fraky, ženy dlouhé bílé rukavice a přes ramena přehozená kožešinová boa. Já jsem svoje jediné rukavice nechala ušpiněné doma, a když jsem ucítila, že se všichni dívají na mě, zalitovala jsem, že nemám ani boa, kterým bych zakryla holé ruce. Přemítala jsem, jestli přítomní vědí, že jsem tady poprvé. Jestli to poznají.

„Váš stůl,“ upozornil mě můj průvodce a odsunul židli. Nebyl to jen tak ledajaký stůl, ale zjevně ten *nejlepší*, usazený na vyvýšené podestě s výhledem na celou jídelnu. A tam jsem se posadila, sama.

„Mohu vám něco přinést, než přijde pan Williams?“ zeptal se.
„Čaj, šampaňské?“

„Ano,“ přitakala jsem s pohledem upřeným na elegantní ženu na druhém konci místnosti, která držela v ruce sklenku šampusu.
„Šampaňské, prosím.“

Nikdy jsem nepila, ale teď jsem něco zoufale potřebovala – cokoliv –, abych uklidnila nervy. A za chvíli přede mě číšník jako kouzlem položil štíhlou sklenku šumivého elixíru a vzápětí zmizel, jako by se rozplynul. Cítila jsem na sobě pohledy hostů a připadala si příšerně trapně. Pohrávala jsem si s nažehleným, zlatě vyšívaným ubrouskem a zkoumala naleštěné přístroje. Znervózňovalo mě, že nevím, která vidlička patří k jakému chodu. Pořadí jde zleva doprava nebo zprava doleva? Od stolu stojícího opodál se ozvala salva smíchu. Srdce mi zběsile tlouklo. Jedna z žen, oblečená v mnohem hezčích šatech, než byly moje, a samozřejmě v bílých rukavičkách, vrhla mým směrem soucitný pohled. *Ona mě lituje? A ostatní také?*

Když jsem vypila šampaňské – třemi doušky –, číšník mi dolil sklenku a pak znovu. Sledovala jsem obrovské bílé hodiny na protější stěně, jak odtikávají dvacet minut, pak pětadvacet. Každou minutou jsem víc propadala beznaději. *Kde je Roger? Začala jsem ztrácet pojem o čase, stejně jako o vypitých sklenkách.*

Když začala hrát jazzová kapela, cítila jsem se bezstarostná a veselá. Vymýšlela jsem si různé historky, proč se Roger zdržel. Jeho matka je nemocná a on se za ní zastavil, jestli je v pořádku. Důležité obchodní jednání se protáhlo. Cestou sem zastavil, aby pomohl řidiči, který se ocitl v úzkých. Jednou, namlouvala jsem si v duchu, po letech, budeme rodině a přátelům s láskou líčit nešťastný příběh našeho prvního rande, smát se, jak Roger přišel pozdě a pak si mě celý měsíc usmíroval.

Moje vymyšlená verze byla půvabná a omluvitelná, na rozdíl od jeho opravdového příchodu, který nastal o chvíli později. Když

vešel – v objetí se dvěma ženami – v místnosti se ozval hlasitý šum.

„Omlouvám se,“ řekl, a aniž mi věnoval pozornost, obrátil se k číšníkovi, který stál opodál. Stál dost blízko na to, abych z jeho dechu cítila závan alkoholu. „Proč je můj stůl obsazený?“

Nervózně jsem si odkašlala. Nemohla jsem pochopit, jak se něco takového mohlo přihodit. Copak mě dnes nepozval na schůzku? „Rogere, já jsem Eloise,“ oznámila jsem mu vlídně v naději, že je to všechno jen obyčejné nedorozumění, které on snadno vysvětlí. „Vzpomínáš si?“

„Kdo je *table*?“ zeptala se žena po jeho levici a nelibě si mě přeměřila.

„Tvoje sestřenice z venkova?“ uchechtla se druhá společnice.

Zrudla jsem jako rajče. „Jmenuji se Eloise Wilkinsová,“ prohlásila jsem. „Jsem jeho dívka.“ Moje rozpaky se záhy proměnily v zuřivost. „Rogere,“ pokračovala jsem a nehnula se ze židle. „Jistě si vzpomínáš, že jsi pro mě poslal svoje auto?“

Uvolnil se z objetí a obě ženy k němu rozmrzele vzhledly. „Ano, jistě,“ začal. „Eloise. Musíš mi prominout. Potkal jsem... staré známé.“

Vstala jsem a sáhla po kabelce. Můj ubrousek se svezl na podlahu. Millie měla pravdu, škoda, že jsem ji neposlouchala. „Nebudu tě zdržovat,“ řekla jsem. „Vy tři zjevně máte co dohánět.“

Všichni se dívali. A proč by ne? Cirkusové představení se třemi ženami v manéži předčilo všechny televizní pořady – a probíhalo přímo před jejich očima. Tohle byl Roger Williams v akci. Klenot pro bulvární sloupky. A dokonce i chudá holka z východního Londýna! (Podnět ke smíchu.)

V tu chvíli to přišlo – náhlé a silné nutkání *utéct*. Vrhla jsem pohled vpravo, pak vlevo a hledala nejbližší východ. Představa, že budu muset projít uličkou hanby přes celou prostornou jídelnu

k hlavním dveřím, pro mě byla nepřijatelná, a tak jsem zvolila ne-
daleké prosklené dveře, které podle všeho vedly na přilehlý balkon.
Při troše štěstí tam budou schody, které mě odtud vyvedou.

Vyrazila jsem rovnou k východu, ale vzápětí jsem podpatkem levé
boty zachytila o koberec, klopýtla a vrazila do číšníka, který právě
nesl podnos s předkrmy naloženými na talířích zakrytých nablýs-
kanými stříbrnými poklopy. Steaky s oblohami se rozlétly kolem.

S růžičkou brokolice ve vlasech a šmouhou od bearnské omáčky
na rukávu jsem se vřítla dveřmi na balkon. K mému obrovskému
zklamání odtud nevedly žádné schody ani jiný východ. Ocitla jsem
se doslova v pasti.

Na kůži jsem ucítila závan chladného vzduchu. Zachvěla jsem
se a objala se pažemi. Opřela jsem se o zábradlí a vzhledla k noční
obloze. Jak jsem byla bláhová, když jsem si myslela, že bych do
tohoto světa mohla zapadnout!

Svezla jsem se na podlahu a přetáhla si šaty přes kolena, aby mi
bylo tepleji – pro dámu nevhodné, ale bylo mi to jedno. Když se ale
dveře balkonu o pár minut později s vrznutím otevřely, rychle jsem
vstala. Měla jsem společnost. Jeho obličej i cylindr zahaloval dým.

„Co tady probůh děláte? Vždyť je chladno, jako kdyby mělo
začít sněžit!“ prohlásil. Dým z cigaret se rozdělil a odkryl jeho
vysokou postavu a uhlazené rysy. Byl starší než já, snad o deset let,
možná o víc. „Kde máte kabát? Vždyť tady zmrznete.“

Snažila jsem se uklidnit. „Totiž... potřebovala jsem jen trochu
čerstvého vzduchu.“

Muž si mě zvědavě přeměřil a váhavě se usmál. „A neskrýváte
se náhodou před někým?“

Vzdychla jsem a pohlédla na ušpiněný rukáv. „Určitě jste vi-
děl... co se tam stalo.“ Vyhnula jsem se jeho pohledu. „Prosím,
pane, nechte mě o samotě. Já už jsem toho za jeden večer vytrpěla
až dost.“

„Netuším, o čem mluvíte, ale jestli se co nejdříve nevrátíte do jídelny, zemřete na podchlazení.“ Zachvěla jsem se a v tu chvíli si dotyčný nečekaně svlékl bezvadně střížený smokink a přehodil mi ho přes ramena. Kabát byl ještě příjemně vyhřátý od jeho těla.

„Děkuji,“ řekla jsem a zvedla límec, aby mi zakrýval krk. Ucítila jsem jemný odér borovice a další povědomou vůni, ale tu jsem nedokázala přesně určit.

„Tak vy jste tedy nebyl svědkem té... trapné situace?“

Zakroutil hlavou. V jeho výrazu bylo cosi neodolatelného, a tak jsem mu začala líčit celý sled nešťastných událostí, které mě dovedly na balkon. S povzdechem jsem ukázala na rukáv. „A jen pro upřesnění, tohle je bearnská omáčka.“

Zasmál se, ale nijak uštěpačně. „Řekl bych, že vám docela sluší.“

„Je to poslední módní hit,“ odvětila jsem, povzbuzená jeho laskavými očima.

Zvědavě naklonil hlavu na stranu, jako by přemýšlel, kam mě má zařadit. „Mám dojem, že jsem vás tady nikdy neviděl. Vás bych si rozhodně zapamatoval, to mi věřte.“ Měl hluboký hlas a mluvil s odzbrojující sebejistotou. „Počkat,“ dodal vzápětí, jako by mu bleskla hlavou vzpomínka. „Nebyla jste tady minulý víkend na tom směšném soaré, které pořádal starý vikomt?“

„Ano,“ přitakala jsem pohotově. Lež mi vyklouzla ze rtů takovou rychlostí, až mě samotnou překvapilo, jak jsem troufalá.

„Ten jeho proslov!“ pokračoval muž. „Delší už být nemohl, nemám pravdu?“

„Ani nudnější, je to tak?“ dodala jsem a zaplétala se do podvodu hlouběji.

Usmál se. „Jak je možné, že jsme se ještě nesetkali? Vy jste... jiná než většina zdejších žen.“

Zrudla jsem.

„Myslel jsem to jako lichotku, slečno...“

„Wilkinsová. Eloise Wilkinsová.“

„Slečno Eloise Wilkinsová,“ doplnil, znovu potáhl z opomenuté cigarety a pohlédl oknem do jídelny. „Ty ženy uvnitř jsou – jak bych to jen taktně vyjádřil?“ Na chvíli se odmlčel. „Jsou tak trochu... nevýrazné – všechny stejné, v těch jejich bílých rukavičkách.“

Nejdříve jsem si pomyslela, že nepřímou naráží na moje holé ruce, ale tahle myšlenka se rozplynula, sotva mě vzal za ruku a obřadně políbil na holé zápěstí. „A co vy, jaký je váš názor?“

„No, přiznám se, že už jsem zažila lepší večery...“ Uvolnila jsem ruku a znovu se zachumlala do příjemně teplého smokinku.

„Povězte mi,“ pokračoval, „vaše rodina je dlouholetým členem klubu?“

Váhavě jsem přikývla. „Můj otec byl... velmi uzavřený člověk. On... nevystavoval svoje jméno ani obchodní zájmy na veřejnosti. A po jeho smrti... všechno putovalo do fondu pro moji matku a pro mě.“

„Zdá se, že váš otec byl prozíravý chlapík,“ prohodil, „obdivuhodný.“

Kdyby jen věděl, jak daleko je od pravdy!

„No, vidíte, a my tady stojíme v chladu na balkonu nejkonzervativnějšího klubu v Londýně a trvalo nám takovou dobu, než jsme se setkali.“

„A co sem dnes večer přivedlo vás?“ zeptala jsem se, abych odvedla jeho pozornost od mé minulosti.

Zvědavě se na mě usmál a mnul si vystouplou bradu. „Zdá se, že si mě oťukáváte, je to tak?“

„Možná,“ napínala jsem ho.

Pokrčil rameny. „Odpověď je jednoduchá. Můj otec se vypracoval v obchodu s auty a členství bylo nutností.“ Vzdychl. „A pokud jde o vaši otázku, proč jsem tady, pak stručně řečeno, jsem dobrý syn.“

„Co tím míníte?“

„Totiž, slečno Wilkinsová, abyste tomu rozuměla, když je člověk nejstarší syn, právě mu bylo čtyřiatřicet jako mně a nemá vyhlídky na svatbu, rodina se pochopitelně může přetrhnout, aby mu našla manželku.“ Potáhl z cigarety. „Dnešní večer představuje poslední a nejhorší pokus mojí sestry.“

Usmála jsem se. „Takže, jestli tomu dobře rozumím, nabídka k sňatku není na spadnutí?“

Přistoupil blíž k oknu a pokynul mi, ať ho následuji. „Vidíte tu ženu u stolu uprostřed místnosti – v růžových šatech a v klobouku s perím?“

Pohlédla jsem na elegantní ženu s výraznými lícními kostmi a zářivou pletí. „Je půvabná,“ řekla jsem a obrátila se k němu. „Kde je tedy problém?“

Upřel pohled do místnosti. „Raději zůstanu navždy sám, než abych měl nudnou společnici.“

Všimla jsem si, že jeho obličejem se mihla lítost, nebo možná nostalgie. „Tohle místo je příšerně zkostnatělé, ale přece jen majestátní, to se mu nedá upřít, nemyslíte?“ Naklonil se blíž. „Právě minulý měsíc seděla tam u toho stolu princezna Margaret. Ukázal oknem dovnitř. „Možná jste ji viděla.“

Přikývla jsem, vděčná, že ze mě netáhá podrobnosti.

„Když jsme se přistěhovali do Londýna, bylo mi osm let. Do té doby jsme bydleli na venkově,“ pokračoval. „Naše rodina dostala pozvání na oběd na uvítanou. Matka nedala jinak, než abych si vzal na sebe oblek, a já jsem ztropil strašlivou scénu. Pokud jde o dnešní večer, moje sestra zjistila, že se tady setkám se skupinou amerických obchodníků, a přemluvila mě, abych zůstal na večeři.“ Usmál se a já jsem si okamžitě vzpomněla na Franka. „Všichni Američani působí tak trochu jako –“

„Kovbojové,“ prohlásili jsme oba najednou a dali se do smíchu.

Naše pohledy se na okamžik střetly. Znovu jsem se zachvěla, ale ovládla jsem se. Muž típl doutnající oharek o římsu.

„Nemáte chuť na cigaretu?“ zeptal se a vytáhl z kapsy košile krabičku.

Kouření jsem nikdy nepropadla, ale teď jsem kdovíproč přikývla a za chvíli už jsme oba vysílali do chladného ovzduší obláčky dýmu a pozorovali, jak se střetávají.

„A co vaše dívka?“ zeptala jsem se a pocítila jsem k dotyčné náznak empatie.

„Jí to vadit nebude,“ odpověděl a pokrčil rameny. „Celý večer může nechat oči na tom džentlmenovi, který sedí u baru.“

„Hmm, ale jak se odtud dostaneme?“ vzhledla jsem k němu. „Zdá se, že z balkonu nevede žádný východ. Mám dojem, že jsme tady...“

„Uvázli,“ řekli jsme současně. Rychle jsem odvrátila pohled.

„Obávám se, že je to tak.“ Opět stiskl rty cigaretu. „Leden je krutý.“

Přikývla jsem. „Moje máma mívala zimní splín, ale každý den vyhlížela první zelené výhonky, příslib jara. ‚Vydrž,‘ říkala, ‚narcisy už vykukují ze země.‘“ Usmála jsem se. „Tohle jsem moc ráda slyšela. A mám to tak pořád.“ Nechápala jsem, proč mu to vykládám, ale bavila jsem se s ním nenuceně jako s dávným kamarádem.

„To je pěkné,“ řekl.

„Je. Na mojí mámě bylo všechno pěkné.“ Naše pohledy se znovu střetly. „Zemřela před několika lety.“

„To je mi líto,“ odpověděl a zlehka se dotkl prsty mého ramene. Mojí paži se rozlilo teplo.

„Teď už má klid.“ Odmlčela jsem se a pozorovala zahradu pokrytou sněhovým popraškem, jestli nezahlednu v trávě vyrážející narcisy. Marně. „Leden není nejchladnější měsíc roku. Tohle pře-

svědčení pramení z... pocitu, že celý svět je v útlumu, protože Vánoce přijdou zase až...”

„Za rok,“ dokončili jsme větu společně.

Pohlédl mi do očí a zamyšleně se usmál. „Jestli budeme každou větu uzavírat takhle společně, nejspíš budu muset...” „Ztichl a obrátil pozornost k večerní obloze. „Podívejte se na hvězdy, jak bojují, aby byly nad všemi světly města vidět. Je to jako bitva dvou protichůdných sil: věčnosti a moderní doby.“

Zvědavě jsem se usmála. „Věčnost zvítězí?“

„Věčnost pořád vyhrává,“ odpověděl. „A to je ta největší útěcha, nemám pravdu?“

Nebyla jsem si úplně jistá, jak si jeho odpověď mám vyložit, ale líbila se mi.

Ukázal k městu a já jsem jen zaujatě poslouchala. „Tohle všechno postavil člověk, vymyslel, vytvořil. Všechno je to pozoruhodné, ale hvězdy tady byly dřív.“ Zhluboka se nadechl. „Jsou moudřejší.“

Užasle jsem se na něj podívala. Právě nahlas vyjádřil myšlenky, které se mi odjakživa honily hlavou, jen jsem je nedokázala vystihnout slovy.

„Příroda, Bůh, říkejte si tomu, jak chcete, nás přesahuje. Je větší a mnohem mocnější než všechno, co jsme schopni udělat nebo co si dokážeme vysnit.“

Přikývla jsem. „Takže vy tvrdíte, že všechno, co bude, nastane z naší vůle, ale protože je to součástí plánu?“

„Přesně tak, nebo opravdu dobrého románu.“

Na tváři jsem ucítila jeho pohled, ale dál jsem vzhlížela k večerní obloze. „Pak tedy věříte, že tohle všechno se mělo stát?“

„Rozhodně,“ přitakal.

„A co bude dál?“

„No,“ začal a nespouštěl ze mě oči. „Kdo ví. Možná se nakonec stanu vaším nejlepším přítelem, nebo dokonce... osudovou láskou.“

„Ale no tak, nezdá se vám, že jste příliš troufalý?“ nadhodila jsem škádlivě, ale uvědomila jsem si, že ho začínám vnímat úplně jinak než předtím.

„Kdo ví,“ pokračoval. „Je možné, že už se víckrát nepotkáme a tohle bude příjemná vzpomínka.“

„Můj rukáv ušpiněný od bearnské omáčky a všechno ostatní,“ dodala jsem se smíchem.

Zazubil se na mě. „Líbí se mi ženy, které se umí zasmát samy sobě. Je to vzácná vlastnost.“

„Vážně?“

Pokýval hlavou. „My Angličané jsme příliš vážní. Proto jsem se také rozhodl, že se nechám tetovat. Kdybyste se ale někdy setkala s mou matkou, rozhodně dělejte, že o ničem nevíte.“

„Tetování?“

Odmlčel se, rozepnul dva horní knoflíky a odhrnul košili. Na mužném rameni jsem zahlédla drobnou kérku, tvarem připomínala... housle.

Udiveně jsem zakroutila hlavou. „Vy hraje na housle?“

„Smyčec jsem nikdy nedržel v ruce, ale odjakživa jsem chtěl mít hudbu v uchu,“ usmál se. „Chápete?“

Přikývla jsem. *Já budu hudbou ve tvých uších.* Třebaže nemohl vědět, o čem přemýšlím, tváře mi zrudly, i když mi bylo chladno. Zvedl se vítr a přitáhla jsem si jeho smokink pevněji k tělu.

Všiml si toho a vzal to jako podnět ke změně tématu.

„Nuže, jak dlouho se tady hodláte skrývat? Týden? Měsíc?“

Usmála jsem se. „Tak dlouho, jak bude potřeba.“

„Jestli čekáte, až hosté odejdou, nedočkáte se. Určitě vám neušlo, že mnozí mají na sobě obleky a zdrží se dlouho do noci, budou popíjet a hrát karty.“ Všiml si mého zklamaného výrazu a zkoumavě si přeměřil zahradu pod balkonem. „Naštěstí mám plán. Nechápu, jak je možné, že mě to nenapadlo dřív.“